

АНОТАЦІЯ

Сюй Міньї. Формування художньо-комунікативних умінь майбутнього вчителя в процесі фортепіанної підготовки в науково-педагогічному дискурсі: сутність та компонентна структура.

У статті з'ясовано сутність та розроблено компонентну структуру формування художньо-комунікативних умінь майбутнього вчителя музичного мистецтва в процесі фортепіанної підготовки. Констатовано, що комунікація є багатоаспектним і багатогранним процесом духовно-психологічного зв'язку, який розкриває актуальну проблему спілкування. Розглянуто художньо-комунікативні вміння як поєднання низки складних фахових дій, які уможливають активне художнє спілкування учнів із творами музичного мистецтва (зокрема фортепіанного) у процесі міжособистісної взаємодії через обмін музичною інформацією, конкретними емоціями, ідеями на основі діалогічного спілкування під час сприйняття, розуміння, усвідомлення, осмислення, інтерпретації (художньої та виконавської) та адекватної оцінки задля власного творчого вираження. Визначено сутність основоположного поняття дослідження «формування художньо-комунікативних умінь майбутнього вчителя музичного мистецтва» як складний багатоаспектний процес, який дозволяє сформувати у здобувачів вищої освіти необхідні вміння налагоджувати стосунки між співрозмовниками (у тому числі педагогічними). Розроблено компонентну структуру формування художньо-комунікативних умінь майбутнього вчителя музичного мистецтва в процесі фортепіанної підготовки: мотиваційно-організаційний, пізнавально-чуттєвий, діяльнісно-творчий, рефлексивно-оціночний.

Ключові слова: формування, художньо-комунікативні вміння, майбутні вчителі музичного мистецтва, фортепіанна підготовка, компонентна структура, мотиваційно-організаційний компонент, пізнавально-чуттєвий компонент, діяльнісно-творчий компонент, рефлексивно-оціночний компонент.

УДК 378

Фан Фей

ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського
ORCID ID 0000-0003-4102-3121

Людмила Степанова

ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського
ORCID ID 0000-0002-9899-1871
DOI 10.24139/2312-5993/2022.03/252-262

МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО ФОРМУВАННЯ ЕТНО-СТИЛЬОВИХ ВИКОНАВСЬКИХ УМІНЬ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА

Мета статті полягає в обґрунтуванні методологічних підходів до формування етно-стильових виконавських умінь майбутніх учителів музичного мистецтва. Методи дослідження: теоретичний аналіз наукових джерел у галузі мистецької педагогіки, теоретичне моделювання методологічної бази

дослідження проблеми формування етно-стильових умінь майбутніх учителів музичного мистецтва. На етапі визначення методологічних засад дослідження проблеми формування етно-стилістичних умінь майбутніх учителів музичного мистецтва за художньо-герменевтичним підходом встановлено, що методологічну базу дослідження варто доповнити стильовим і культурологічним підходами, які мають посилити дієвість художньо-герменевтичного підходу. У ході дослідження доведено доцільність впровадження стильового підходу, за яким має значно посилитися усвідомлене ставлення майбутніх вчителів музичного мистецтва до найважливіших ознак етнонаціональних стилів, володіти техніками їх виконання, вміти розпізнавати етностилістичні ознаки та адекватно їх інтерпретувати.

Обґрунтовано доцільність обрання культурологічного підходу крізь призму розуміння специфіки вибудовування основних стратегем освітнього процесу з формування етно-стильових умінь майбутніх учителів музичного мистецтва на тлі урахування особливостей онтогенезу тих чи інших етнонаціональних культур. Адже останні, створюють необхідні умови для кристалізації своєрідних оригінальних етнічних архетипів, з їх подальшим розвитком у конкретні музичні етностили, які саме й визначають етнічну самобутність музичної культури певного народу. Культурологічний підхід дозволяє вплинути на формування художньо-культурної свідомості студентів, як майбутніх вчителів музичного мистецтва, та забезпечити високий рівень їх культурологічної освіченості.

Перспективами подальших наукових розвідок дисертаційної проблеми є постановка питань щодо розробки педагогічних принципів, методів, умов, прийомів формування етно-стилістичних умінь учителів музичного мистецтва.

Ключові слова: *учителі музичного мистецтва, стильовий підхід, культурологічний підхід, етно-стилістичні виконавські вміння.*

Постановка проблеми. У руслі інтеграційних процесів, що спостерігаються в різних сферах світового суспільства в науково-педагогічній галузі посилюється тенденція до модернізації мистецької освіти. У сучасному суспільстві галузь мистецької освіти має стати одним з найважливіших осередків освоєння новими поколіннями національних традицій, усвідомлення своєрідності художньо-стилістичних архетипів, котрі закладають ґрунтовні підстави для збереження та культивування художньо-етнічної ментальності. На думку науковців. В умовах сьогодення є всі підстави для зростання соціальної значущості діяльності освітян, яка дуже часто виходить за межі педагогічної, охоплюючи більш широкі терени соціально-комунікативного середовища. Учителі музичного мистецтва виконують просвітительські функції, популяризуючи етнонаціональні архетипи та етно-стильові музично-виконавські традиції.

Отже сьогодні виникає нагальна потреба в реновації освітньої концепції та подальшої модернізації процесу підготовки в педагогічних вищих майбутніх вчителів музичного мистецтва. Стратегема зазначеної модернізації освіти корегується комплексом

методологічних засад забезпечення якості мистецько-педагогічної освіти, у відповідності до державних професійних стандартів педагогічної галузі, вимог оновленої концепції НУШ і обов'язковим урахуванням фахової специфіки зазначеної категорії вчителів.

Аналіз актуальних досліджень. У ході огляду наукових досліджень звернено увагу на логіку визначення науково-методологічних підходів, які мають оптимізувати освітній процес та корегувати його внутрішні педагогічно-організаційні механізми.

Як свідчить контекстуальний огляд джерел, розробка методологічного інструментарію зазвичай окреслюється сукупністю факторів:

- загальні, що визначаються рівнем розвитку науки та розробленістю інноваційних тенденцій у науковій галузі;
- специфічні, що безпосередньо впливають на динамічні зміни у предметі дослідження, з огляду на специфіку самого предмету та тієї конкретної наукової галузі, в рамках якої ведуться розвідки;
- об'єктивні, що є відповідними саме предмету та об'єкту дослідження;
- суб'єктивні, що задають модель авторського бачення та інтерпретації педагогічного явища, що досліджується (Степанова, 2019).

Теоретичний аналіз джерел засвідчує стійкий інтерес науковців до проблеми формування в майбутніх викладачах музичного мистецтва найважливіших фахових якостей і умінь, художньо-естетичної розвиненості та художньо-світоглядної усвідомленості. У ряді найактуальніших аспектів фахової підготовки компетентного викладача музичного мистецтва зазвичай виокремлюють: здатність до сприйняття, розуміння та адекватної інтерпретації творів музичного мистецтва (О. Олексюк, О. Палатайко, О. Рудницька, Л. Степанова, та ін.) оволодіння музично-виконавськими вміннями (Бай Бін, Ван Бін, Вей Сімін, І. Гаврилюк, І. Гринчук, Л. Ковалбова, В. Крицький, Н. Мозгальова, Лу Чен та ін.) опанування різноманітних стилістично-виконавських прийомів (М. Томашевська, Хань Ле. Чень Хань).

У сучасному мистецтві набувають значущості народні традиції та цінності, що зафіксовані в етно-стилістичних архетипах. Зазначені розглядаються педагогами й науковцями мистецької освіти в якості основи для формування художнього світогляду особистості (Г. Падалка, О. Реброва, О. Рудницька, О. Щолокова) та розвитку її художньо-творчих умінь (. Збереження та відновлення етнонаціональних художньо-творчих традицій як педагогічну проблему висвітлено в працях сучасних

Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології, 2022, № 3 (117)
науковців (Н. Батюк, В. Борисенко, О. Боряк, І. Єгорова, Лі Дзінь,
Н. Мехедова, Сюй Цзяюй, У Іфан, Чень Хань, Чжан Юй та ін.)

Виходячи з розуміння, що етно-стильові уміння є ваговою складовою фахової підготовки майбутнього вчителя музичного мистецтва, вважаємо за необхідне розглянути питання щодо методологічних підходів до формування цієї важливої фахової якості.

Мета статті полягає в обґрунтуванні методологічних підходів до формування етно-стильових виконавських умінь майбутніх учителів музичного мистецтва.

Методи дослідження: теоретичний аналіз наукових джерел у галузі мистецької педагогіки, теоретичне моделювання методологічної бази дослідження проблеми формування етно-стильових умінь майбутніх учителів музичного мистецтва.

Виклад основного матеріалу. Володіння викладачем музичного мистецтва етно-стилістичними вміннями є запорукою його здатності до оптимальної організації освітнього процесу, спрямованого, на багатоаспектне занурення учнів у світ музичного мистецтва. Це потребує розробки спеціальних методологічних підходів до формування етно-стилістичних умінь здобувачів вищої мистецько-педагогічної освіти.

У загальнонауковій літературі «підхід», як наукова категорія, є сукупністю цілеспрямованих і пов'язаних між собою принципів, ідей, понять і способів діяльності. Обираючи доцільний науковий підхід до певного досліджуваного феномену, науковці напрацьовують відповідний методологічний інструментарій – систему принципів, методів, способів і засобів науково-педагогічного дослідження

У науково-педагогічних дослідженнях методологічні підходи розробляються як цілісний комплекс педагогічних принципів та умов, науково-педагогічних засобів, та охоплює базові освітні поняття, засоби організації та управління освітнім процесом, оптимізації освітньо-виховної практики (Чень Хань, 2021).

Узагальнення результатів теоретичного огляду наукових джерел дозволяє визначитися з основними напрямками наукових підходів до проблеми нашого дослідження – формування етностилістичних умінь муйбутніх учителів музичного мистецтва. Методологічні засади дослідження зазначеної проблеми ґрунтуються на певних положеннях теорії діалогу культур, теорії інтерпретації музичного тексту, теорії музичного стилю (В. Грачев, М. Лобанова, В. Медушевський, М. Михайлов, Є. Назайкінський, С. Скребков, В. Сиров та ін.), на деяких положеннях

музикознавства, етномузикології (Г. Головинський, І. Земцовський), герменевтики, філософії мистецтва, теоретичних положень загальної (Ю. Лотман та ін.) та музичної семіотики (М. Арановський, М. Бонфельд, В. Медушевський, Є. Назайкінський, Ю. Кон, Г. Орлов).

У попередніх публікаціях результатів нашого дослідження проблеми формування етно-стилістичних умінь майбутніх учителів музичного мистецтва надано обґрунтування художньо-герменевтичному підходу як методологічної основи підготовки вчителів зазначеного фаху (Фан Фень, 2021). Але на теоретико-методологічному етапі дослідження, для здійснення більш поглибленого вивчення різносторонніх аспектів феномену, виникла необхідність у розробці додаткових науково-методологічних підходів.

Отже вважаємо, що набуття здобувачами музично-педагогічної освіти знань про етно-стилістичні архетипи, усвідомлення їхньої специфіки та оволодіння вміннями їх виконання має відбуватися в межах **стильового підходу**. Теоретичною основою обраного підходу слугували концептуальні положення теорії стилю, що екстапольовані в площину мистецької педагогіки в працях таких науковців як: Б. Асаф'єв, Є. Назайкінський, С. Карась, О. Кузик, Х. Лайош, О. Реброва, М. Шинкарьова, О. Щербініна та ін..

Обрання зазначеного підходу зумовлено розумінням, що музичні стилі визначаються узагальнено-сутнісними ознаками музичного тексту, який розгортається за принципами музичного мислення, характерного для тієї чи іншої епохи, культури, нації тощо. Слід зауважити, що характерні узагальнено-сутнісні ознаки концентруються в певних стилях (стадіально-епохальних, історичних, національних, етнічних та ін.), що дає підстави трактувати останні в генетичному та онтологічному зрізах як стильові тенденції з повнотою виявлення в стилях, що були створені національною традицією, авторською (композиторською) творчістю та виконавською інтерпретацією. Саме тому, на думку науковців, «...стильовий підхід стає актуальним з огляду на відповідність виконання твору стилю епохи та світогляду композитора» (Хань Ле, 2018, с. 25).

Етностильова специфіка, виплекана на ґрунті національного фольклору, притаманна майже всім народам світу. З огляду на світову музичну спадщину, можна зауважити, що етнічно-стильові мотиви використовуються як художньо-експресивні і смислоутворюючі елементи не тільки у фольклорі, а й у творах різних жанрів та стилів, від класичної до сучасної музики. Етностилістичні сентенції можна

почути в творах як західноєвропейських композиторів (Л. Бетховен, В. Моцарт, Ф. Шопен та ін.), так і східно-європейських (С. Гулак-Артемівський, М. Лисенко, М. Мусоргський, Римський-Корсаков, С. Рахманінов, І. Стравінський та ін.).

У фортепіанній музиці 20 ст. фольклорний тематизм з переваженням етно-стилістичних ознак є притаманним творам Б. Бартока, Я. Ксенакіса, які розробляють у своїх творах різноманітний фольклорний матеріал широкої етнічної палітри. Як зазначає І. Рябчун (2018), у творах Я. Ксенакіса це виражається і в продовженні античних традицій, і у використанні своєрідного міксту із шумерських, асирійських і ахейських фонем у партитурі «Nuits» (1967), і запозичення єврейських фонем у «N`Shima» (1975), та імітація японських інструментів в творі «Мандрівка внарі в сузір'я Андромеди» (1989) (Рябчун, 2018, с. 31).

У протигагу європейській виконавській традиції, для якої притаманні певні етно-стилістичні характеристики національних музичних мов автентичних народів Європи, у американській музичній культурі відбувається складання стилю, основою якого вважають мультикультуралізм традицій народної американської музики. За Переверзеєвим, така специфічна, строката єдність «...духовних гімнів, балад, ковбойських пісень, джазу, блюзу, спірічуелсу, госпелу, музики кантрі й народних обрядів...» закладає основу для створення особливого музичного стилю «американізм» (Переверзеєва, 2019, с. 107). Останній трактується в науковій літературі як тенденція композиторів «...відобразити національний досвід і створити американський музичний стиль, виразити любов до країни й гордість за революцію, яку рушили творчі сили більшості композиторів» (Rosenfeld P., 1940). «Американізм» як стиль кристалізується на основі різних етнічних джерел – фольклору корінних народів Америки (індіанців, ескімосів та ін.), музики афроамериканців (блюз, джаз, спірічуелс), а також світська та духовна музика білих американців. Становлення зазначеного стилю пов'язано з творчістю американських композиторів: Г. Кауела, А. Копланда, У.Г. Стілла, Р. Харріса, та ін.

У сучасному музичному мистецтві Китаю також прослідковується поєднання етнонаціональних музичних традицій із сучасними композиційними системами європейської музики, що надає творам китайських композиторів філософський характер світоспоглядання. У музичних творах зазначеного регіону створюється оригінальне переплетіння європейських композиційних принципів з народно-

пісенним матеріалом. Національний колорит таких творів досягається за рахунок виконавських традицій національної інструментальної культури, поетичності та простоти фонетичної палітри китайського музичного фольклору та специфічних етно-стилістичних прийомів. Йдеться про використання пентатонічних ладів і метро-ритмічної різноманітності, східної інтонаційної лексики та неординарних засобів виразності, інтонаційної імітації звуків природи, співу птахів, прийомів гри на національних інструментах тощо. Як приклад можна навести фортепіанні твори Цзян Веньє («Тайванський танок» (1934), «16 багателей» (1936), цикл «Ваньхуа» (1938) та ін.), Ван Лісап («Лан Хуахуа» (1953), Сонатина (1957) та ін.), Лі Інхай («Сіянсяюгу» (1975), «Китайська флейта й барабан у сутінках» (1978) та ін.). Прагнення цих та багатьох інших майстрів китайського фортепіанного мистецтва повною силою спрямовані на відтворення у фортепіанному мистецтві етнонаціональних музичних традицій (Ван Ін, 2008).

Роль та значення етно-стилістичних традицій у китайській фортепіанній музиці широко висвітлено в працях китайських науковців Ван Ін (2008), Ван Юйхе, Лі Дзінь (2011), Чжан Сянюн (2021), Чень Шуюнь та ін. У сучасних дослідженнях зауважується на вагомому впливі на музику Китаю філософських доктрин буддизму, даосизму, конфуціанства. Відповідно до чого музика Китаю традиційно призвана прилучати людину до гармонії світу, сприяти формуванню розуміння про єдність Неба й людини, адже, «...природа та людська натура є подібними одне одному, вони співзвучні між собою» (Ван Ін, 2008, с. 7). Також варто зауважити на особливій ролі національного театру в культурі Китаю, взагалі, та його значення для музичного мистецтва. Адже, етнічна стилістика, інструментальні традиції та, навіть, мелодії викристалізувалися саме в лоні китайського театру.

Отже, результати теоретичного дослідження констатують наступне, етнонаціональні стилі різних світових регіонів відрізняються музично-мовною специфікою, художніми засобами виразності, ладово-інтонаційним строем, етно-стилістичною технікою виконавства тощо. Отже майбутні вчителі музичного мистецтва мають знати найважливіші ознаки етнонаціональних стилів, володіти техніками їх виконання, вміти розпізнавати етностилістичні ознаки та адекватно їх інтерпретувати.

Наступним аспектом проблеми формування етно-стилістичних умінь майбутніх учителів музичного мистецтва є реновація традиційної обрядовості у контексті формування в закладах освіти культурологічно-обізнаної та національно свідомої особистості.

Виходимо з розуміння того, що в ході вибудовування основних стратегем освітнього процесу з формування етно-стильових умінь майбутніх учителів музичного мистецтва, необхідно враховувати особливості онтогенезу тієї чи іншої етнічної культури, мистецтва й зокрема, музичного мистецтва. Адже останні, створюють необхідні умови для кристалізації своєрідних оригінальних етнічних архетипів, з їх подальшим розвитком у конкретні музичні етностилі, які саме й визначають етнічну самобутність музичної культури певного народу.

Різні питання проблеми опанування учнями етно-стилістичної техніки виконавства музичних творів висвітлено у працях О. Кузик, Н. Шатайло, Чжан Юй, Цзяо Їн та ін. І в Україні, і в Китаї є досить поширеною практика залучення підростаючого покоління до ознайомлення під час навчального процесу з етно-стильовими прийомами, характерними для етнонаціональної музичної традиції своєї країни. Наприклад, відповідно до державної навчальної програми в початкових закладах Китаю учні мають опанувати стилістичні особливості китайської виконавської традиції в музичному мистецтві (інструментальному й вокальному) і в хореографії (Сян Тяньге, Лин Бейлин, У Чончжен 2012). Згідно з освітньою програмою з інтегрованого курсу «Мистецтво», затвердженими МОН України, знайомство зі зразками вітчизняного мистецтва розпочинається з початкових класів. Опанування учнями української й світової художньої культури йдеться впродовж усього терміну навчання у закладі середньої освіти, тим самим реалізується програма культурного, естетичного й творчо-діяльнісного розвитку підростаючого покоління.

Суголосною до зазначеного у наукових колах існує думка, що вчитель музичного мистецтва має бути здатен розкрити самобутність будь-якої культури крізь призму етно-стилістичної специфіки тих музичних творів, що є характерними для певної культури, а також вміти адекватно розтлумачити смисли та значення етно-стилістичних елементів, оаремо, і художньо-змістового шару музичного твору, взагалі. На погляд науковців, саме **культурологічний підхід** дозволяє вплинути на формування художньо-культурної свідомості студентів, як майбутніх вчителів музичного мистецтва, та забезпечити високий рівень їх культурологічної освіченості. У межах зазначеного підходу вагомим значення набувають знання про закономірності культурного розвитку соціуму, як складного та багатоаспектного соціального явища.

У ході теоретичного огляду досліджень у галузі мистецької педагогіки з'ясовано, що велика кількість науковців убачають

важливість та високі потенції культурологічного підходу. У працях Л. Масол, О. Олексюк, Г. Падалки, О. Полатайко, О. Ребрової (2012), О. Отич (2010), О. Щолокової та інших вчених культурологічний підхід висвітлюється в контексті сучасних трансформацій освітньої галузі, обґрунтовується його дієвість в умовах транскультурних інтенцій і полікультурності.

Обираючи культурологічний підхід, ми керувалися думкою, що в руслі зазначеного підходу, створюються умови більш глибокого та усвідомленого пізнання учнями самотності тієї чи іншої музичної культури крізь призму культурологічних знань. Адже культура є джерелом та рушієм становлення людини, її розуму й душі. Культурне середовище, що оточує людину, має основоположне значення для процесів становлення індивідууму, зростання його свідомості. Тим більш, загальна культурологічна обізнаність на етнонаціональні цінності та традиції, що зберігаються та передаються від покоління до покоління через різноманітні етнічні артефакти та витвори різних видів мистецтва, визначає поведінку та помисли людини, корегує її подальший емоційно-інтелектуальний і духовний розвиток.

Обґрунтовуючи вибір культурологічного підходу, зауважимо на розумінні того, що він у більшій мірі орієнтує не на здобуття знань, а на діяльнісне опанування елементів культури, через занурення у світ художніх образів та культурних постулатів. У лоні певної культури, у якій йдеться процес виховання та навчання дитини, за рахунок усвідомленого опанування основами автентичної виконавської традиції, відбувається етнічна ідентифікація особистості, формується її етнонаціональна свідомість. І навпаки, при ознайомленні з художньо-виконавськими традиціями інших культур, з подальшим оволодінням нової техніки етно-стилістичного виконавства, посилюється процес інкультуралізації особистості та формування в неї широкого кругозору та інтернаціональної свідомості. У працях, дотичних означеної проблематики, зауважується, що саме в лоні культурологічного підходу відбувається, з одного боку, інтенсифікація етнонаціонального аспекту мистецької освіти, з іншого боку, на тлі активізації полікультурної інтеграції та міжкультурної комунікації, посилюється інтернаціональний напрямок. Отже, обрання культурологічного підходу до формування етно-стилістичних умінь в майбутніх учителів музичного мистецтва базується на розумінні, що високий рівень культурологічної обізнаності має сприяти більш усвідомленому оволодінню художньо-виконавськими традиціями та етно-стилістичними вміннями.

Можливості культурологічного підходу, які є вкрай важливими при вивченні різноманітних національних, крос-культурних аспектів у сфері мистецької освіти, досліджуються молодими вченими України (Михалюк, 2014, Коновалова, 2019) та Китаю (Лу Лу, Мен Ян, Пан На, У Іфан, Цзяо Їн (2015), Чжан Юй та ін.). Так на думку науковців, процес формування стилістично-виконавських вмінь, скорегований засобами культурологічного підходу, дозволяє досягти такого рівню володіння формою і змістом певної музичної традиції, який «...дає підстави не тільки для художньо повноцінного її відтворення в музично-виконавській діяльності» (Чжан Юй 2019), а й забезпечує здатність студентів до всебічного герменевтичного аналізу музичного тексту та адекватної художньо-педагогічної інтерпретації смислів останнього.

Висновки та перспективи подальших наукових розвідок. На етапі визначення методологічних засад дослідження проблеми формування етно-стилістичних умінь майбутніх учителів музичного мистецтва за художньо-герменевтичним підходом встановлено, що методологічну базу дослідження варто доповнити стильовим і культурологічним підходами, які мають посилити дієвість художньо-герменевтичного підходу. У ході дослідження доведено доцільність впровадження стильового підходу, за яким має значно посилитися усвідомлене ставлення майбутніх вчителів музичного мистецтва до найважливіших ознак етнонаціональних стилів, володіти техніками їх виконання, вміти розпізнавати етностилістичні ознаки та адекватно їх інтерпретувати.

Обґрунтовано доцільність обрання культурологічного підходу крізь призму розуміння специфіки вибудовування основних стратегем освітнього процесу з формування етно-стильових умінь майбутніх учителів музичного мистецтва на тлі урахування особливостей онтогенезу тих чи інших етнонаціональних культур. Адже останні, створюють необхідні умови для кристалізації своєрідних оригінальних етнічних архетипів, з їх подальшим розвитком у конкретні музичні етностилі, які саме й визначають етнічну самобутність музичної культури певного народу.

Перспективами подальших наукових розвідок дисертаційної проблеми є постановка питань щодо розробки педагогічних принципів, методів, умов, прийомів формування етно-стилістичних умінь майбутніх учителів музичного мистецтва.

ЛІТЕРАТУРА

Реброва, О. Є. (2012). Методологічні основи педагогічної ментальності: культурологічний та професійний аспекти. Київ: НПУ імені М. П. Драгоманова.

- Отич, О. (2010). Культурологічна педагогічна парадигма як методологічна основа сучасної освіти. Режим доступу: <http://zbirnik.mixmd.edu.ua/>
- Кузик, О. Є. (1998). Трансформація традиційної обрядовості та її використання в сучасній педагогічній, культурно-дозвілєвій діяльності установ культури (автореф. дис. ... канд. пед. наук.13.00.05). Київ.
- Михалюк, А.М. (2014). Формування виконавської культури майбутніх учителів музики засобами українського фортепіанного мистецтва. (Дис. ... канд. пед. наук 13.00.02). Київ.
- Сян Тяньге, Лин Бейлин, У Чончжэн (2012). Музыка. Підручник для середньої школи. У Бін (ред.). Пекін: Національне музичне видавництво
- Хань Ле (2018). Наукові підходи та педагогічні принципи формування виконавсько-поліфонічних умінь майбутніх учителів музичного мистецтва в процесі навчання гри на фортепіано. *Науковий вісник Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К.Д. Ушинського*, 3 (122), 22-27.
- Чжан Юй (2019). Освоение национальных художественных традиций будущими учителями музыки и хореографы как психолого-педагогический феномен. *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*, 10 (94), 87-97.

SUMMARY

Fang Fei, Stepanova Ludmyla. Methodological approaches to the formation of ethno-style performing skills of future music teachers

The purpose of the article is to substantiate methodological approaches to the formation of ethno-style performing skills of future music teachers. Research methods: theoretical analysis of scientific sources in the field of artistic pedagogy, theoretical modeling of the methodological base of research of the problem of formation of ethno-style skills of future teachers of musical art. At the stage of determining the methodological foundations of the study of the problem of formation of ethno-stylistic skills of future musical art teachers in the artistic and Germanic approach, it was established that the methodological basis of research should be supplemented with stylistic and cultural approaches that should increase the effectiveness of artistic and Germanic approach. In the course of the study, the expediency of introducing a stylistic approach, which should significantly intensify the conscious attitude of future music teachers to the most important features of ethno-national styles, possess techniques of their implementation, be able to recognize ethnic-stylistic features and adequately interpret them.

The expediency of choosing a cultural approach through the prism of understanding the specificity of building the main strategies of the educational process to form ethno-style skills of future musical art teachers against the background of taking into account the peculiarities of ontogeny of certain ethno-national cultures. After all, the latter create the necessary conditions for crystallization of peculiar original ethnic archetypes, with their further development in specific musical ethnicities, which determine the ethnic identity of the musical culture of a certain people. The cultural approach allows to influence the formation of artistic and cultural consciousness of students, as future teachers of musical art, and to provide a high level of their cultural education.

The prospects of further scientific intelligence of the dissertation are raising questions about the development of pedagogical principles, methods, conditions, techniques of formation of ethno-stylistic skills of teachers of musical art.

Key words: music teachers, style approach, cultural approach, ethno-stylistic performing skills.